

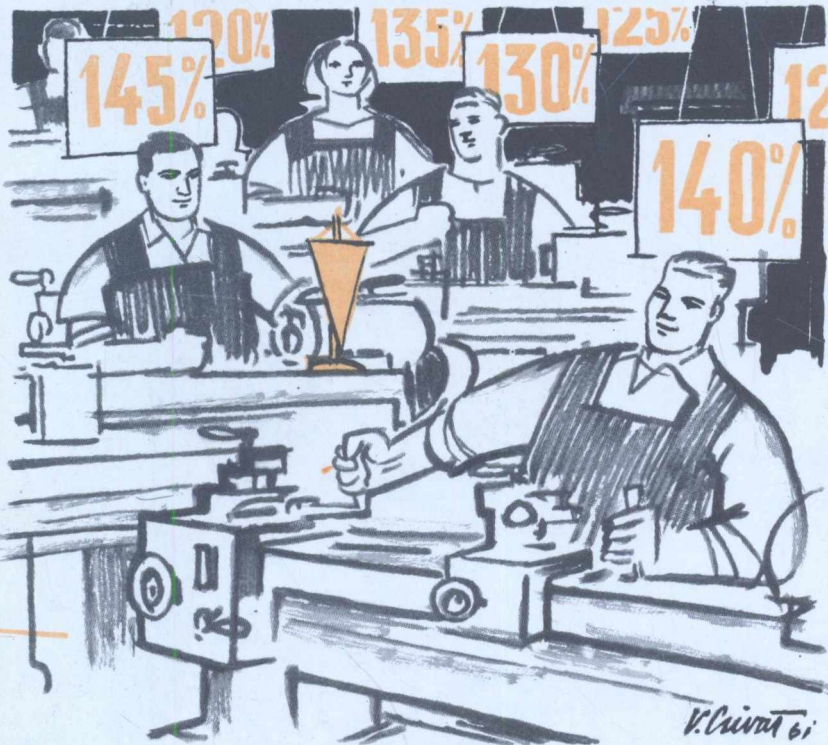

- Eu pe candidatul nostru îl cunosc de la școala elementară...
- Ați învățat împreună?
- Nu, am ridicat-o împreună!

u r z i c a

— Propunem candidat pe tovarășul...

...și susținem cu tărie candidatura lui.

CANDIDAȚII

*Dirzi muncitori cu mîna lor mălastră,
Țărani, savanți, în noua primăvară
A vîleții noastre, munca lor e-o scară
Pe care urcă bunăstarea noastră.*

*De cînd se dăruiesc neconținut
Cu-aceeași neînfrîntă bucurie
Tot ce-a fost stîerp și părăsit învie
Într-un imens avînt nestăvilit.*

*O tinerețe proaspătă erupe
Sub mîna lor, ca un mîreț șuvoi,
Torrent de viață nouă peste noi.
Pe care nimeni n-o să ni-l astupe.*

*În Marea Adunare Națională
Și cheamă cu încredere poporul
Votîndu-i, el votează viitorul
Și epoca de aur triumfală.*

PAVEL MIHĂILEANU

Reportaj: SADI RUDEANU

Strada Piatra Olt din raionul Lenin. La numărul 7. Un gard nu prea înalt, o curte nu prea mare și o căsuță scundă, dar frumoasă și îngrijită. Ușile și ferestrele au la geamuri perdele colorate. Acoperișul din oțel. Pe horn iese un fum albicios... Parcă e o căsuță dintr-o poveste pentru copii, a lui Andersen sau a Fraților Grimm. Privesc peste gard în curte. În mijloc o cișmea cu pompă vopsită frumos în roșu. În dreapta lemnele pentru iarnă așezate ordonat în stivă. În stînga o bancă vopsită în verde. „Aici trebuie să fie! Imi spun. Se cunoaște dintr-o ochire mîna gospodarilor!“ Ciocănesc în poartă.

— Alo! Alo!

Nu știi de ce se spune „alo“ cînd ciocănești într-o poartă și n-ai nici un receptor de telefon în mîna, dar cum „alo“ sună mai frumos decît „hei!“ sau „măi, aceștia“, am strigat și eu „alo“. În pragul casei a ieșit o femeie.

— Cine-i acolo?

— Eu. Am venit pentru un reportaj. Aveți cîine?

Femeia a zîmbit.

— Ce vă trebuie cîine la reportaj?

— Ba, tocmai, zic, că nu-mi trebuie!

S-a apropiat și mi-a deschis poarta. O femeie de statură mijlocie, negricioasă, cu ochi vioi, mișcări iuți.

— Mi-am scos pălăria.

— Dumneavoastră sinteți tovarășa Orodela Elena, deputată în sfatul raional?

— Eu sînt, tovarășe, spuse ea. Dar e frig, de ce v-ați scos pălăria?

— Tovarășă deputată, zic, nu e prima oară cînd imi scot pălăria! Acum cîteva zile am aflat despre realizările dumneavoastră și ale cetățenilor de aici din cartier. Și de ce să nu recunosc? Mi-am scos pălăria!

— Bine, făcu ea, dar vedeți să nu răciți! Pofțiți în casă!

Am intrat în casă. Odăi nu prea înalte, cu scoarțe românești pe jos și cuverturi în stil național pe paturi. Totul sclipește de curățenie. Pe o măsuță zăresc un volum mare, gros: Tolstoi, Povestiri.

— Dumneavoastră citiți asta?

— Da! Cînd am timp... Luați loc...

M-am așezat. Deputata și-a luat un scaun în fața mea și și-a încrucișat mîinile la piept.

— Ei! Care-i reportajul?

— Mi-am scos carnetul de notițe.

— Tovarășă Orodela, zic, am aflat că, datorită inițiativei dumneavoastră și a cetățenilor din acest cartier s-a ridicat o școală nouă!...

Deputata se foi încurcată pe scaun.

— Ne-a ajutat sfatul raional, tovarășe! Cu bani, cu materiale...

— Cînd a început construcția școlii?

— La 24 august 1960! Și la 11 ianuarie 1961 copiii au intrat în școală!

— A fost greu?

— N-a fost ușor!... Dar s-a făcut... Au prestat muncă patriotică cetățenii din cartier, au ajutat și copiii, ne-a ajutat mult și sfatul raional și s-a făcut... Mai aveți ceva?...

— Vă grăbiți?

— Nu!... Dar spuneți că vreți să scrieți un reportaj.

— Păi asta-i reportajul... Cetățenii, dumneavoastră, copiii, școala...

— Daaa?

— Da!... Spuneți-mi, e adevărat că s-a muncit la construcția acestei școli de dimineața pînă noaptea?

— Noi?

— Da!

— Cine v-a spus?

— Sînt de la ziar...

— Ei da, s-a muncit!... Avem tovarăși buni aici în cartierul nostru!

— Au ajutat toți părinții copiilor?

— Și părinții și... nepărinții! Copiii noștri

Deputata

FATUL RAIONAL

Desene: I. ROSS

Învățau într-o școală veche, lipsită de lumină, clase mici! Aveam nevoie de o școală nouă pentru copiii noștri! Și o avem! Așa că au lucrat și cei care au copii și cei care n-au! Cei care au... fiindcă au, și cei care n-au, fiindcă... o să aibă!

— Eu le doresc cât mai mulți...

— Poți să le dorești fără grijă, pentru că școala are săli de clasă foarte mari! Ne-am gândit noi și la asta!...

Am zîmbit. Vorbisem mai înainte cu cetățenii. Se arătaseră mîndri de deputata lor. Acuma deputata se arăta mîndră de cetățenii din cartierul ei.

— Și — am continuat — spune-mi, tovarășă Orodol, care dintre tovarăși s-au evidențiat la construcția școlii?

Orodol Elena se gîndi o clipă, apoi rosti:

— Mulți!

— Dar din cei mulți, care mai mult?

— Păi să vă spun drept! S-au evidențiat mulți, foarte mulți.

— V-aș ruga foarte mult să-mi citați măcar cîțiva din cei mulți...

— Păi, să vedem... De pildă, tovarășul Dumitrescu Ion, tipograf, tovarășul Dumitrache Constantin, muncitor la I.T.B., tovarășul Ivănuș, mecanic...

— Dar ei cînd au lucrat, că doar sînt în câmpul muncii?

— Păi, după-amiază, cînd ieșeau din câmpul muncii, intrau, ca să zic așa... în câmpul școlii! Au făcut de toate! Au descărcat materiale, au cărat, au muncit la săpături, eu cu vreo cîțiva am făcut mortarul... Era aici pe șantierul școlii ca într-un stup de albine...

— Mai vreți să-mi numiți ceva... albine?

— Da! Tovarășul Bornea Iulian, președintele comitetului de sprijin! El e tîmplar!

— Și ce-a făcut?

— Lucrări de tîmplărie! A recondiționat materiale vechi, a făcut uși, cofraje, tot ce a trebuit! Și l-a ajutat și tovarășul Ganciu,

— Unde lucrează?

— Casnice! Dar cît a durat construcția școlii au fost toate în câmpul muncii! Pe șantier!

— Și casnice cînd erați, tovarășă Orodol?

— Casnice eram toate, seara tîrziu, după ce ne întorceam de la șantierul școlii!

— Și soții nu se supărau?

— Nu. Că și ei se întorceau seara tîrziu de la șantierul școlii! Și chiar dacă s-ar fi supărat vreunul, tot nu i-ar fi ajutat, că noi eram mai multe!

Tovarășă Orodol începu să rîdă.

— Dar nu s-a supărat nici unul! Pe aici, pe la noi, soții sînt oameni de treabă! Soți cu... școală nouă! Ca dovadă că nu le-a mai plăcut nici lor... școala veche! Și încă ceva. Să-l treceți în frunte pe Moș Adam!

— Cine-i Moș Adam?

— Secretarul organizației de partid din cartier!

— Așa-l cheamă? Moș Adam?

— Nu, așa-i spunem noi, că ni-i drag! Îi zice Adam Tudor! Dar să știți, de nădejde moș! A mobilizat cetățenii în această acțiune și pe urmă s-a mobilizat și pe el însuși!... Ați văzut școala?

— Nu!

— Atunci, hai la școală!

Ne-am dus la școală. O clădire lungă, din cărămidă roșie. Ușile proaspăt vopsite în

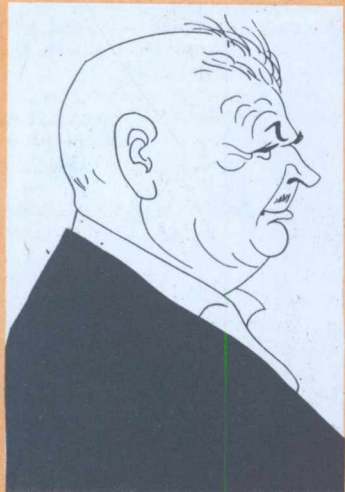
ORODEL ELENA
— deputată —

Mă uit la deputată.

— De ce nu mi-ați spus?

— Hai, tovarășe, lasă, că doar nimeni n-a stat acasă! Și pe urmă dumneavoastră ați venit să scrieți despre realizări! Ce realizare e că mi-a căzut o rangă pe picior?

Am ieșit din școală însoțită de corul puilor de om. Pui de oameni ai muncii.

ADAM TUDOR

SURUGIU RADA

VILCEANU ELENA

BORNEA IULIAN

lucrător la cooperativa din comuna Vrtejul...

— Dar femeile?

— Femeile? Păi femeile au fost ca niște bărbați! Mișunau în tot șantierul!...

— Și care au fost „ele” care mișunau?

— Păi, Florica Vulpe! Ea e președinta comisiei de femei! S-o fi văzut pe președinta Vulpe! A muncit ca o leoaică! Pe urmă tovarășă Surugiu, tovarășă Vilceanu Elena...

gri. Am intrat într-o clasă. Un pîlc de pui s-a ridicat în picioare din băncile încă prea mari pentru ei și s-a auzit un cîripit:

— Bună ziua!...

Am vizitat toate clasele. Peste tot o căldură plăcută se revarsă din niște sobe de teracotă mari și prietenoase. Sobele astea parcă-s niște bunicuțe bune. În clasa I-a B, învățătoarea ne-o reclamă pe deputată.

— A venit, tovarășe, și a muncit la construcția școlii bolnavă! Îi căzuse o rangă pe picior și tot n-a rămas acasă!

I-am întins deputatei mîna, să-mi iau rămas bun, dar mi-am amintit de ceva.

— Era să uit, tovarășă Orodol! Cîți copii aveți?

Ajunsesem în fața casei. Deputata a deschis poarta.

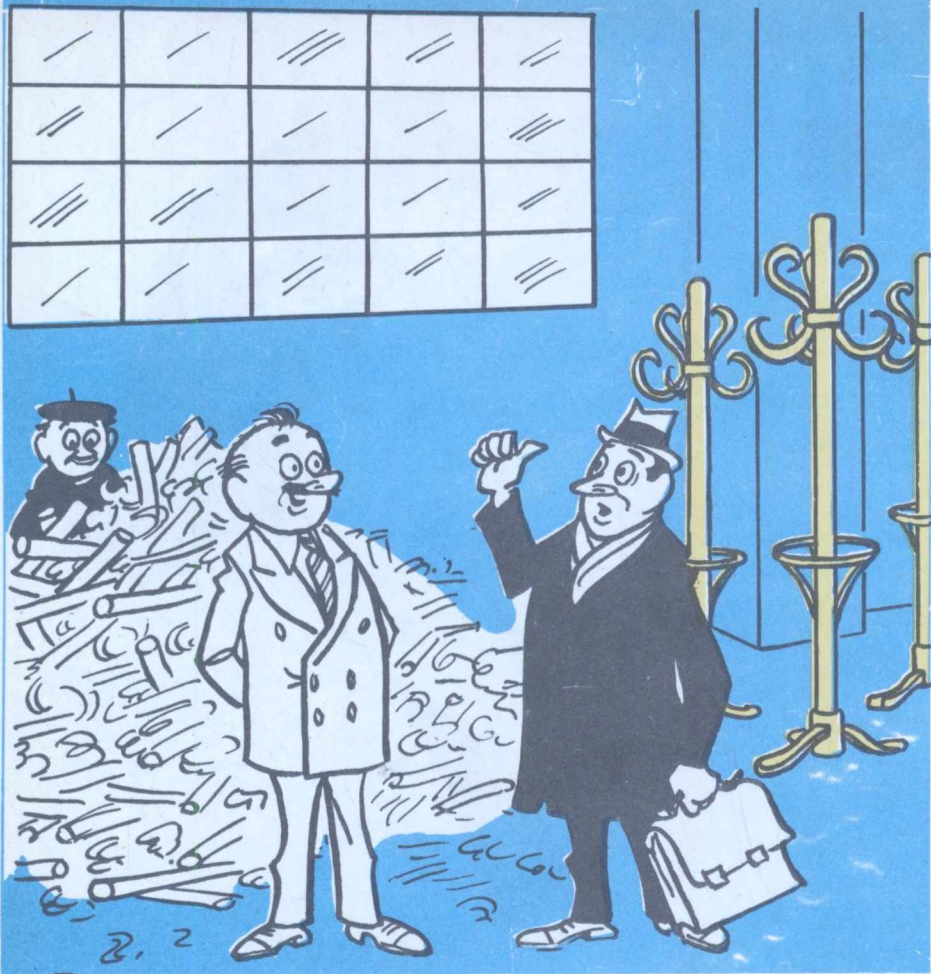
— Cîți copii am? N-am copii.

Apoi zîmbi:

— Adică am 250! Ațiștia învață la școală.

Mi-am scos pălăria.

Și am plecat.

- Bine, dar știam că aici produceți scobitori!
- Exact! Cuierele le facem din deșeuri...

REZERVE INTERNE

„Rezervele interne folosite
Înseamnă sume economisite“
E-un adevăr pe care Stan îl știe.

Ca brigadier la o Gospodărie
Aplică adevărul ăsta mare
În orice loc și-n orice-mprejurare.
Din scînduri vechi, prin curte răvășite,
A ridicat un șopru pentru vite.
Din ce-a rămas — din capete, ostrețe —
Făcu la porc și la găini, cotețe.
Deci că e gospodar, a dat dovadă
(Dar le-a făcut la dînsul în ogradă)
La tirg cînd se trimite-un camion
În care-ncape-aproape un vagon
De ce să îl încarci pe jumătate?
Așa că Stan îl umple pe-ndesate
Cu fel de fel de lucruri de-ale lui.
E vinovat el pentru asta? Nu-i,
Ci-i laudă mai mult decît o vină
Pentru că folosește la mașină
Întreaga ei putere de transport
Și fără s-o supună la efort.
Din nou, că-i gospodar, s-o recunoști.

.....
Cînd cincizeci de găini căzură cloști
El, fără să rostească-un cuvîntel
A pus și niște ouă pentru el
Utilizînd, spre marea lui cînstire,
Capacitatea-nireagă de ciocire,
Rezervele interne din găină
Și... dușmanii-i găsec în asta vină.
Dar cine stă pe „dușmani“ să-i asculte?
A mai făcut el de-alde astea multe
Anume că rezervele interne
Le-a îndrumat spre folosiri externe.
Și lumea, rea, pe toate le observă...
Azi e tot brigadier... dar în rezervă.

FLORIN IORDĂCHESCU

„STÎRȘEL“

publicație de satiră și umor
din R. P. Bulgaria

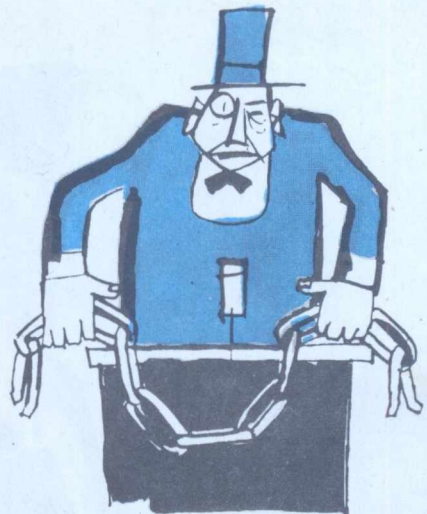
— 15 ANI DE APARIȚIE —

Desen de T. PINDAREV

— Nu se mai poartă. A trecut moda l...

Desen de AS. GROZEV

— Am luat noi minereu din
Katanga? Dimpotrivă, noi adu-
cem aici... fier!

MOBUTU REMORCHEAZĂ

Desen de R. MARINOV

Approape de capătul liniei...

Reportaj de I. AVIAN

Spre mijlocul lui decembrie, la raionul de încălziminte al unui magazin, a intrat un cumpărător și a cerut o pereche de galoși. I-a încălțat, a făcut câțiva pași, apoi s-a adresat responsabilului: „Vă rog, condica de reclamații“. Responsabilul a deschis ochii mari cît cepele și a încercat să-l înduplece: „Să vă servim altă pereche“. „Vă rog, condica de reclamații!“

Mai de voie, mai de nevoie, responsabilul s-a urcat sus pe o scară și din spatele ultimului raft, a tras afară catastiful cu pricina: „Poftim!“

Cumpărătorul a deschis tăcut condica de reclamații și a așternut următoarea sugestie: „Galoșii sînt excelenți. Propun ca fabrica producătoare să fie popularizată“. Și a semnat. Cumpărătorul eram eu. Responsabilul părea un altul: îmbujorat, vesel, plin de optimism și curtoazie.

De altfel a și agățat imediat un anunț: „Pentru sugestii condica de reclamații se află la casă“.

A doua zi, redactorul-șef apare în biroul meu și-mi spune: „Tovarășe, foarte bună tematica dumitale“. Îl privesc surprins: „Care tematică?“ „Acea din condica de reclamații. Asemenea propuneri le-ai putea face în redacție, nu în magazinele de încălziminte! Mi-am cumpărat ieri o pereche de galoși... Te sui așadar în primul tramvai, și mergi la fața locului pentru reportaj“. „Păi... să vedeți, eu am fost cu ideea... reportajul să-l scrie un altul. Știți, fabrica e foarte departe... trei tramvaie!“

Redactorul-șef m-a privit sever, cu niște ochi care prevesteau o ședință de analiză a muncii, și a oftat: „Ah, terenul... terenul!“

Așa că, am luat tramvaiul și am pornit pe teren.

Orașul cauciucului

Cînd cobori din tramvaiul 29, aproape de capătul liniei, în stînga, se întinde o privesc unică. E firesc să se întindă, e doar un combinat de cauciuc. Combinatul de cauciuc „Jilava“. La drept vorbind nu e un combinat, e un oraș. Străzi asfaltate, laboratoare, pavilioane cu etaje. Un specialist străin, care a vizitat de curînd combinatul, s-a exprimat foarte plastic: „Bine, domnilor, dar aceasta nu e fabrică, e universitate!“

Pînă în 1954 „universitatea“ nu era decît o neînsemnată „grădiniță de copii“: o singură clădire veche, cu utilaje vechi, cu o producție de care nici unul din „universitarii“ de azi nu vrea să mai pomenească.

Dacă în 1954, un gazetar voia să viziteze fabrica, telefona acasă nevastei: „Dragă, o să întîrzii la masă cu jumătate de oră“. Astăzi,

același om vizitează combinatul, și trebuie să telefoneze: „Dragă, o să întîrzii la masă... trei zile“.

Cîstit vorbind, n-am întîrziat la masă nici măcar jumătate de oră, fiindcă în incinta combinatului se află o cantină de prima mînă. Atît de atrăgătoare, atît de curată, atît de elegantă, încît pășind pentru întia oară înăuntru, întrebî fără să vrei: „Și Gaston Ursu la ce oră își începe programul?“

Închipuți-vă!

Închipuți-vă un calup imens din marmeladă de caise. Vi l-ați închিপuit? Bun!... Stați, stați, nu gustați din el, fiindcă nu e marmeladă, e cauciuc sintetic, gustos doar cînd îl „consumi“ sub formă de sandale sau de tălpi transparente.

La secția I, această „marmeladă“ naturală ori sintetică este pregătită ca să ajungă „cineva“ în viață: cizme de protecție, bandă transportoare, garnitură industrială sau orice-ți dorește inima, pe bază de cauciuc.

La secțiile I-a și a II-a, cauciucul se monomerizează, se depolimerizează, se plastificază, se... Dacă vreți să aflați mai pe larg procedați astfel: vă înscrieți în iunie la examenul de admitere în anul I la Chimie Industrială, și după cinci ani, în preajma examenului de stat, veți afla exact ce fenomene chimice au loc în structura moleculară datorită agenților externi precum și a agenților chimici și fizici... (mai mult nu știu nici eu, fiindcă eu am urmat Conservatorul).

Documentare

Galoșul nu e galoș, cizma nu e cizmă, și sandala nu e sandală nea explicat inginerul Alexandru Dăscălescu, dacă nu sînt vulcanizate. Deci, pentru ca galoșul să fie galoș, cizma să fie cizmă și sandala să fie sandală trebuie vulcanizate (asta nu mi-a mai spus-o inginerul; am dedus-o singur intrucît aflîndu-mă de circa șase ore în fabrică, începusem să mă specializez). Am asistat la vulcanizarea tălpilor de cauciuc. Cauciucul, așezat în matrite, e introdus în presă și, la fiecare șapte minute, alte sute și mii de cetățeni își au asigurată perechea de pantofi cu tălpi de cauciuc.

Drept să spun, din ziua aceea începusem să privesc cu alți ochi și chiar să îndrăgesc reclama de pe ecranele cinematografelor: „purtăți încălziminte cu talpă de cauciuc“, pe care o socoteam pînă atunci neînsemnată. Ba, într-un rînd m-am trezit explicîndu-i pe îndelete unui spectator de alături, toate operațiunile prin care trece talpa, de la cauciucul brut pînă la reclama tehnicilor de pe ecran, cînd un spectator din față mi-a atras atenția: „Tovarășe, grăbește-te și treci mai

iute la «micro-poros» că peste zece minute se termină filmul“. Acest episod, chiar dacă-l veți socoti o glumă, totuși rămîne serios: munca de aici e tare interesantă și e peste putință să nu-ți placă.

La capătul șirului de prese, stocurile de talpă se adună mormane!... Sute și mii de tălpi!... Fotbaliștii noștri, în vederea meciurilor dure, probabil de aici se aprovizionează cu „tălpi“...

Scurtă convorbire

La atelierul „Cizme de protecție“, l-am cunoscut pe tînărul Badea Radu. Zeci de mii de picioare poartă ceea ce iese din mîinile lui. Are două mîini, dar lucrează, de parcă ar avea patru: de un an și jumătate e mereu cu norma mult peste normă. L-am rugat să stea puțin de vorbă cu noi. „Accept, dar să nu mă rețineți mai mult de trei cizme“... Și-atunci am recurs la un „modus vivendi“: am trecut să discutăm la masa lui de lucru: „cum reușești depășirile de normă?“ „cu cît depășești în medie norma?“ „cum te lauzi cu calitatea?“

Răspunsurile veneau liniștite, sub formă de cizme. După fiecare întrebare el scoate din mașină o cizmă, pe care o așeza în fața noastră. Așa era răspunsul. A fost cel mai original, cel mai tăcut dar și cel mai elocvent interviu pe care l-am luat vreodată!

Peste țări și mări

În afara secției în care se produc kilometri de furtunuri și benzi transportoare, mîndria combinatului este bineînțeles secția de regenerat cauciuc. Ce este cauciucul regenerat?... Printre altele este un cauciuc pe care-l solicită străinătatea și pe care noi îl obținem din anvelope vechi, scoase din uz. Procedul de obținere este mecanizat în întregime. Operațiunile sînt multe și migăloase. În linii mari procedul este următorul: într-un capăt al secției este introdusă anvelopa veche, care nu mai face doi bani, iar în celălalt capăt, așteaptă vagoanele care să transporte în multe țări cauciucul regenerat la Combinatul „Jilava“.

Acest cauciuc se bucură de o seamă de proprietăți foarte apreciate de specialiști. Noi, ca nespecialiști, am reținut o singură proprietate care ar putea fi exprimată printr-o formulă nechimică: bravo!

„Calde galoșii“!...

Și iată-ne ajunși la secția care a generat acest reportaj: „bunuri de larg consum“, galoșii precum și sandalele populare, denumite gumari. Un galoș este alcătuit din 15 subansambluri. Așadar, stimate cititor, pe vreme de ploaie dumneata porți în picioare de 2x15 subansambluri. Ei, nu-i așa că te simți alt om? Cred și eu. 50 sau 60 de femei în fața benzii rulante trebăluiesc ca nu cumva să simți dumneata umezeala, și ca să poată nevasta să-ți spună, cînd te întorci de la serviciu: „Bărbate, scoate-ți galoșii în antreu, c-am făcut parchetul!“

La capătul benzii există baia de lac. În baie nu intră decît galoșii admiși de controlul de calitate.

După baie, galoșii, ca și oamenii, se usucă. Cearșaful galoșilor este o autoclavă uriașă în care încap 650 perechi de galoși. După baie, un om se usucă cel mult cinci-zece minute. Din acest punct de vedere galoșii sînt avantajați: se usucă 90 de minute!...

Am intrat în secție tocmai în clipa cînd prima șarjă scoasă din autoclavă era expedită la magazie. În dorința ca reportajul să fie scris cît mai pe concret, am luat un galoș în mînă. L-am luat și în aceeași clipă l-am zvîrlit, scoțînd un urlet care amintea de Tarzan în junglă!... Ca să vezi ce înseamnă să fii rupt de teren!... Galoșii se usucă la 150°!...

Din pricina acestui incident am fost nevoit să termin și reportajul. Nu mai aveam cu ce scrie însemnările. Din contactul cu galoșul, degetele mi se rumeniseră în mod vizibil. Controlul de calitate mi-a spus că trebuie vulcanizate cu „Jecolan“.

Spre a evita însă unele glume rătăcioase, atrag în mod insistent atenția cititorilor că acest reportaj l-am scris totuși cu mîna...

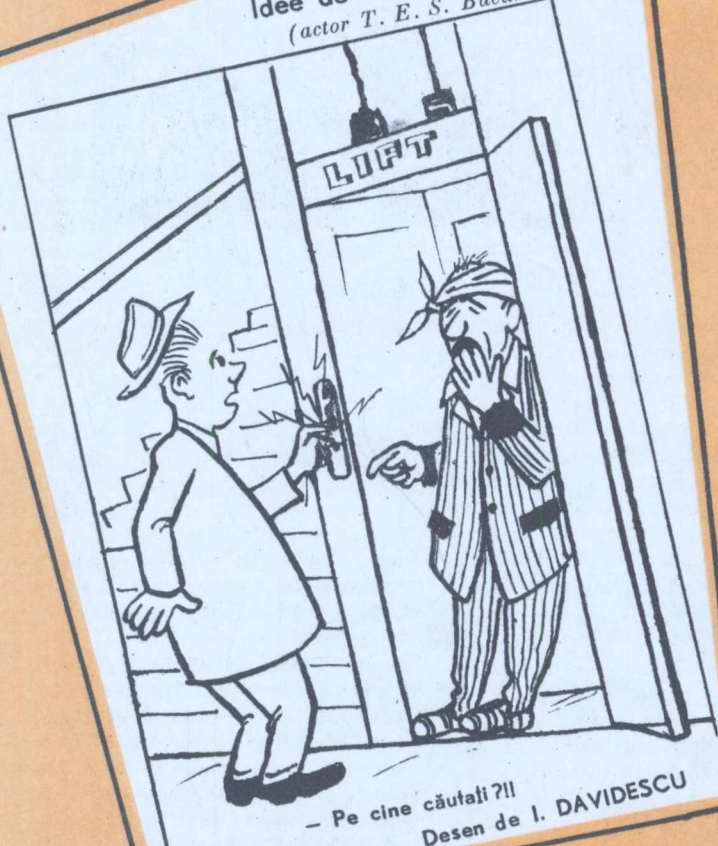
Dimineața, cînd am pășit în curtea combinatului, m-a întîmpinat chiar la intrare un stand cu ultimele noutăți tehnice și literare. Deasupra o pancartă: „Cartea, la locul de muncă“.

La prînz, cînd am plecat, muncitorii ieșiți din schimb făceau roată în jurul standului. Și mi-am zis: „munca la locul cărții“.

Avea dreptate specialistul străin, amintit mai sus: „Domnilor, asta nu e fabrică, e universitate!“

**ALTE DESENE PE
IDEI PREMIATE LA
CONCURSUL NOSTRU
DE CARICATURI
ȘI IDEI DE CARICATURI**

Idee de BERCOVICI BEBE
(actor T. E. S. București)

- Pe cine căutați ?
Desen de I. DAVIDESCU

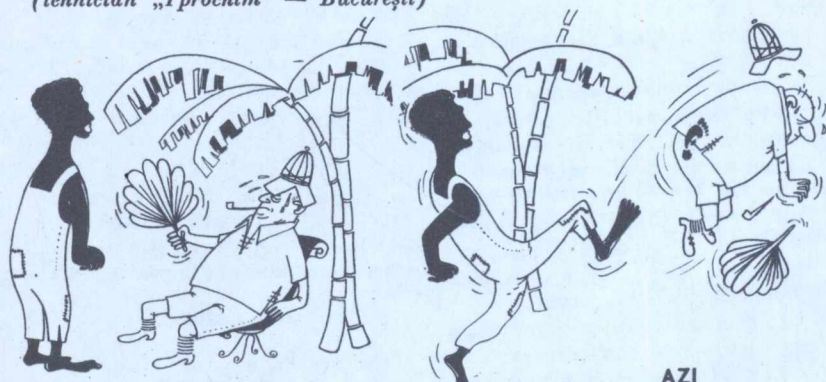
Idee de IOSA GHEORGHE
- fabrica de tutun, Arad -
-ASISTENȚĂ MEDICALĂ ÎN OCCIDENT

MEDICUL: - N-ai nimic!

Desen de N. CLAUDIU

Idee de TRAIAN IONESCU
(tehnician „Iprochim“ - București)

IERI
- Fă-mi vînt!...

AZI
...și i-a făcut!...

Idee de BUȘAC ION
(Contabil la întrep.
textilă „Dorobanțul“ - Ploiești)

CONFERENȚIARUL: - ...un întineric deplin favorizează un somn adînc, odihnitor...
O VOCE DIN SALĂ: - Popescule, stinge lumina!..

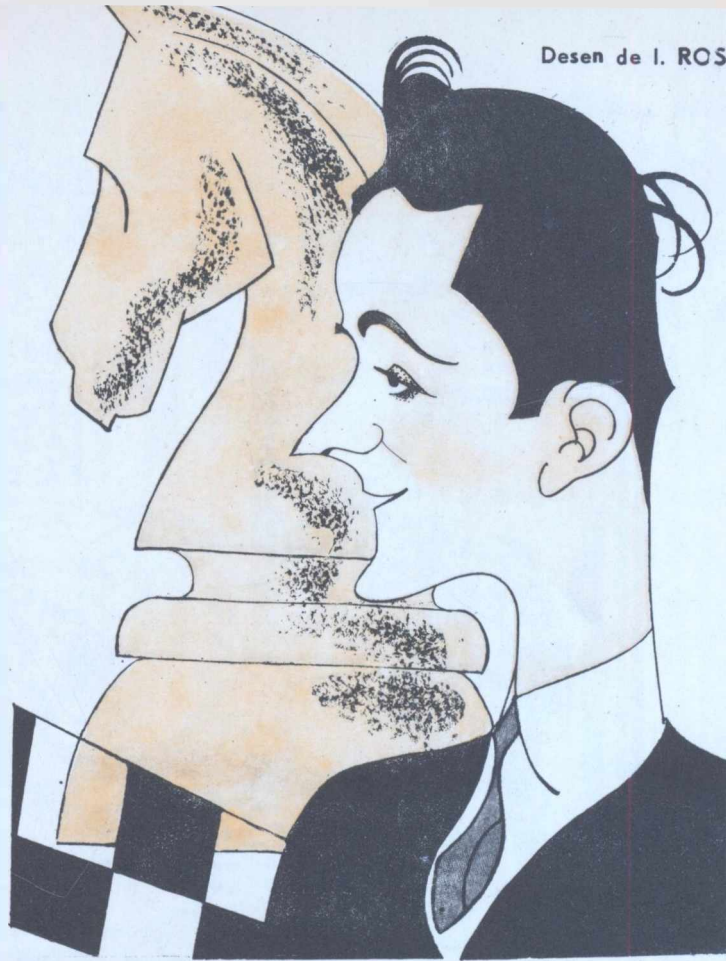
Desen de PALL

Peisagist din fire și rutină
Specialist în „rozuri“ de lumină
Din care nu lipsea mai niciodată
O cumpănă cu mina ridicată;
Distinsul pictor a plecat la țară
Cu basc și șevaletul subțioară
Ca să închidă gara celor care
Spun că e-n criză de documentare...
Și colectiva-n care a ajuns
A dat din plin cerințelor răspuns:
Pe foaia de cîmpie pînă-n zare
Seriau cu tocul plugului, tractoare
Poemul muncii-n ritmuri duduie...
Și convergea în stanțe prăvălite
Cu brazdele înaintînd spre soare
Și firul nou al vieții pe ogoare...

Și pictorul a stat,
a observat
Și-apoi s-a declarat
documentat...

Și plin de o recoltă fructuoasă
Distinsul pictor s-a întors acasă
Și în aceeași gamă de culori
El a pictat tot ca de-atîtea ori
În roz o zare-n asfințit scaldată
Și-o cumpănă cu mina ridicată
Sub care a pus ca titlu mai apoi
„O seară-n Colectiva Timpuri Noi...“
Tractoarele arau de bună seamă
Mult mai la stînga... dincolo de ramă.

CONSTANTIN OTTESCU

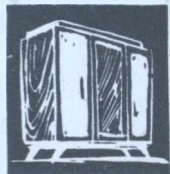
FLORIN GHEORGHIU
- Mînzul șahului românesc -

Witrina cu diverse

Sortare-Resortare

Explicații mai puțin tehnice și mai mult necesare

Secția finisaj I-a a fabricii de mobile din Iași are ca maestru pe Sava Ion, care obișnuiește să nu dea atenție sortării (după culoare și nuanță) a ușilor de șifonier. Astfel, foarte des, ușile de șifonier pleacă de la Secția finisaj I-a la Secția finisaj a II-a cam peștrite. De pildă: o ușă de culoare castaniu închis alături de o

ușă castaniu deschis, sau o ușă de culoare neagră alături de o ușă de altă culoare.

Sosite la Secția finisaj II, în aranjamentul coloristic descris, ușile în loc să poată fi imediat finisate... doi, sînt din nou finisate unu, adică sînt resortate, ceea ce constituie o muncă în plus pentru secția a II-a și una în minus pentru secția I-a. Așadar, la fabrica de mobile din Iași se pierde timp prețios cu ușile de șifonier. Și aceasta datorită lui Sava Ion, care, după cum am spus, e maestru. Maistru în neglijență la Secția finisaj I-a cu rază de acțiune și urmări pînă la Secția finisaj a II-a.

De aceea, Sava Ion a nimerit la noi, în Secția finisaj a III-a, finisat a I-a.

O vorbă străbăte hala

La I.R.I.C. (abatorul) din Lugoj lucrează, mai bine zis taie, Grecu Cornel, care e foarte îndemnatic. Are însă o meteahnă: vorbește prea tăios cu tovarășii săi de muncă. I s-a atras atenția în repetate rînduri, ba poate și mai des, dar

degeaba. Nimeni pînă-n prezent nu a reușit să-l determine pe tăietorul Grecu să nu mai facă în juru-i risipă de cuvinte care nu sînt la locul lor, adică sînt niște cuvinte...deplasate.

De obicei omul întli vorbește și apoi învață să citească. Grecu Cornel însă, mai întli o să citească aceste rînduri și abia după aceea o să învețe să vorbească.

În discuție: papucii!

Fabrica „Ștefan Gheorghiu“ din București a pus la dispoziția ICRTI-ului Bacău un lot de papuci de casă (pentru femei). Însă în timp ce femeile din Bacău așteptau papucii din București, organele comerciale au procedat la efectuarea unui sondaj cu care ocazie (nefericită pentru întreprinderea producătoare, dar fericită pentru băcăoance) s-a constatat per-papuc o suită de defecte. Papucii erau atît de plini de defecte încît nu mai încăpea în ei nici un picior. Așa stînd lucrurile (adică defectele) papucii au fost respinși fără drept de apel.

Întrebînd pe o salariată de la ICRTI ce părere are despre papucii respectivi, mi-a răspuns cu un aer confidențial: „Papucii ăștia nu se pot folosi nici măcar în... căsnicie“.

Asta ar fi singura calitate a lipsei de calitate.

Șeful familiei

În orașul de la poalele Tîmpei, Ministerul Agriculturii posedă o

bază de aprovizionare denumită pe scurt: „Baza nr. 5 Brașov.“ În fruntea acestei Baze se află directorul Sulică Constantin care a înmagazinat în unitate numeroase neamuri și prieteni ca, de pildă, pe Prosig Iosif, Popescu Lucian, Preda Ioan și alții. Printre ei figurează și Sulică Georgeta, soția directorului, care nu se înrudește cu dînsul decît prin căsătorie. După cum observați, în urma măsurilor luate de către directorul respectiv, Baza de Aprovizionare nr. 5 s-a transformat în Baza de Rude și Amici Nr. 1, nu a Ministerului Agriculturii, ci a lui Sulică Constantin. Dat fiind situația arătată, sugerăm ca, în eventualitatea că nu s-a încheiat încă planul de angajare a neamurilor și cunoscuților, să se înființeze o filială. Nu de alta, dar să nu se producă aglomerație la Bază, unde, trebuie să recunoaștem că, deși este destulă înghesuială, directorul Sulică lucrează... în voie.

bază de aprovizionare denumită pe scurt: „Baza nr. 5 Brașov.“ În fruntea acestei Baze se află directorul Sulică Constantin care a înmagazinat în unitate numeroase neamuri și prieteni ca, de pildă, pe Prosig Iosif, Popescu Lucian, Preda Ioan și alții. Printre ei figurează și Sulică Georgeta, soția directorului, care nu se înrudește cu dînsul decît prin căsătorie. După cum observați, în urma măsurilor luate de către directorul respectiv, Baza de Aprovizionare nr. 5 s-a transformat în Baza de Rude și Amici Nr. 1, nu a Ministerului Agriculturii, ci a lui Sulică Constantin. Dat fiind situația arătată, sugerăm ca, în eventualitatea că nu s-a încheiat încă planul de angajare a neamurilor și cunoscuților, să se înființeze o filială. Nu de alta, dar să nu se producă aglomerație la Bază, unde, trebuie să recunoaștem că, deși este destulă înghesuială, directorul Sulică lucrează... în voie.

Intrarea aerului strict oprită!

Sălile de cursuri ale școlii de 7 ani nr. 5 din Turda nu pot fi aerisite. Acest dezavantaj a fost obținut numai datorită faptului că ferestrele nu pot fi deschise. Așa a fost prevăzut în proiect, așa au fost confecționate. Ventilația claselor ar putea fi totuși asigurată, dacă

s-ar proceda în fiecare recreație la demontarea ferestrelor. Dar, o asemenea operațiune necesită pricere. Cum însă elevii învață istorie, zoologie, aritmetică, precum și alte științe și nicidecum știința demontării ferestrelor, acestea rămîn înțepenite ca o ușă blocată.

E drept că ferestrele au un „oberlicht“, dar minerul de manipulare al acestuia este situat la o... altitudine de circa doi metri și jumătate. Așa că nu se poate ajunge la el decît cu scara. Iar scară, elevii nu poartă de obicei în ghiozdane. În consecință, „oberlicht“-ul rămîne închis ca niște ferestre care nu pot fi deschise. Ar fi bine dacă elevii ar aduce zilnic de-acasă nițel aer curat. Altă soluție practică nu cred că există. În orice caz, e mai ușor să aducă fiecare cite un pachetel cu aer proaspăt decît să încerce în fiecare recreație să scoată din toc fereastra.

Pînă una alta, la școala nr. 5 din Turda problema ferestrelor închise rămîne deschisă.

DAN MANOLESCU

Rubrică lucrată după materialele tovarășilor: Ungureanu Alecu (Brașov), Daraban D. (Turda), B. Vasile (Lugoj) corespondenți voluntari precum și Popescu Gh. și Jelescu Pompiliu, reporteri ai revistei noastre.

Factorul poștal Bleoancă C-tin de la oficiul P.T.T.R. 1 Craiova nu distribuie la timp presa.

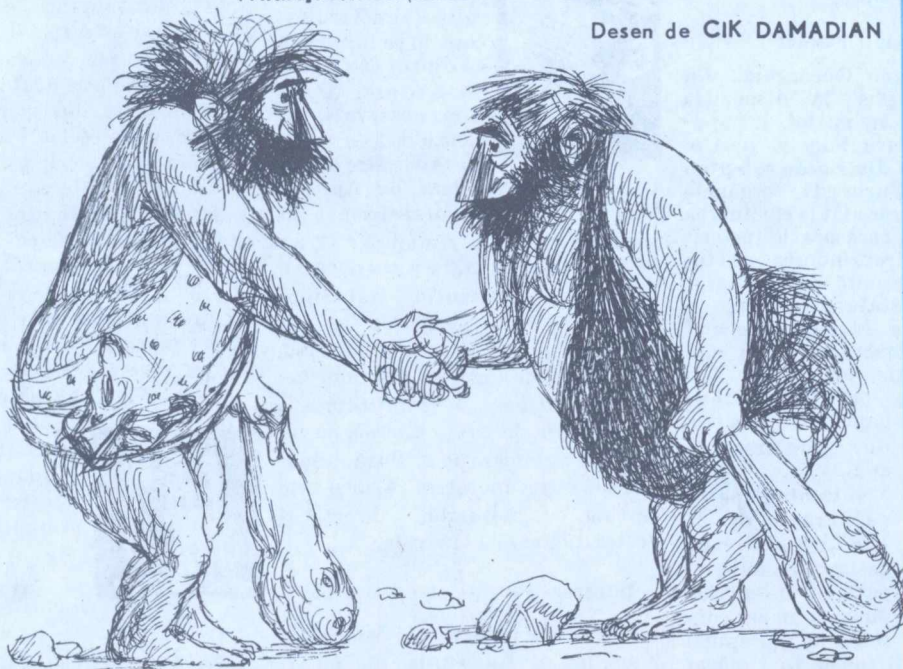

ABONATUL: — Alo! Difuzarea presei!
Mulțumesc și „mai mînați măăă!”

Desen de V. CRIVĂȚ

VARIAȚIUNI PE TEME PREISTORICE

Desen de CIK DAMADIAN

— Imi dați voie, Cromagnon!
— Imi pare bine: Neanderthal!

Sa +

— Alo! Alo! Rafinăria nr. 10 Onești
— Da! Aici Rafinăria nr. 10 Onești
Cine sînteți?

— Aici „Urzica“! Noroc!

— Noroc? Care noroc? Auzi la ei! Spune „Urzica“ și pe urmă „noroc“! Mai formoasă o dată numărul, poate ați greșit!

— N-am greșit! Căutăm Rafinăria! Dorim să vă felicităm pentru realizările dumneavoastră în muncă!

— Păi, de ce nu spui, frate? Sigur n-ați greșit! Avem realizări în toate sferile noastre! Să știți că la asta nu ne așteptam de la „Urzica“! Mulțumim!

— Știm că aveți realizări! Vă felicităm acum dați-ne cabinetul de inovații!

— Cum faceți, frate, de puneți exact degetul pe rană? Adică exact pe singura rană? Cum faceți?

— Facem și noi cum putem!

— Alo! Ați greșit numărul! Aici Onești! Alo! Ați greșit numărul!

— Lasă-te de bancuri. Țăsta e un film românesc foarte bun, dar noi vă rugăm să reveniți la subiectul nostru! Fiți „onești“!

— Păi Onești sîntem!

— Fiți onești și dați-ne cabinetul de inovații! Am auzit că la Rafinărie nu se acordă suficient interes problemei inovațiilor!

— Alo! Nu se aude!... Alo! Nu se aude! Ce-ați spus?

— Lasă că se aude! O știm și pe asta! E adevărat sau nu?

— E!

— Va să zică se aude?

— Se!

— Am auzit că unii din membrii comisiei de inovații, tovarășii ingineri Nicolae Gheorghe și Adomnica Victor, tergiversează întocmirea referatelor! E just?

— E just!

— Ba nu e just! Ce v-a venit?

— E just ce-ați auzit, nu e just că ne-a venit! Ne-ați înțeles greșit!

— Scuzele noastre!

— Da, da, e vorba de scuze! Cică n-ai timp!

— Astea nu-s scuzele noastre! Sînt scuzele lor! Nu se face!

— Da, dar cică să fie lăsați în pace! Pe toate le știți. Mai doriți ceva explicații?

— Nu dorim explicații! Dorim inovații!

— Și noi!

— Dacă „și voi“, atunci discutați cu inginerul-șef Volesevici Gheorghe să acorde mai multă atenție cabinetului tehnic de problemele inovațiilor!

— Alo! Aici Onești! Ajunge! Am vorbit destul! Costă prea mult convorbirea!

— Lăsați-vă de „rafinării“ din astea! Noi plătim. Că doar noi am chemat.

— Știți ce spune inginerul-șef? Mai bine nu ne chemați și plăteam noi! Ha, ha, ha!

— Nici un ha, ha, ha! Cine rîde...

— Nimeni nu rîde...

— Nu ne înterupeți! Am vrut să spunem „Cine rîde la urmă, rîde mai bine!“

— Și cine rîde la urmă?

— În nici un caz tovarășii ingineri datorită cărora 23 de inovații se aflau „în studiu“ în luna decembrie 1960!

— Ce să-i faci? Studiul e studiu!

— Cam lung studiu! Inovațiile sînt făcute ca să fie puse în practică, nu să fie ținute pe veci în studiu! Se aude?

lefon

— Auzi „Urzico“? Știi ce spune cabinetul nostru de inovații? Cică dacă invenția ăluia căruia i s-a năzărit să fabrice telefonul nimerea la cabinetul nostru, era și azi în studiu, și nu mai aveam de-a face cu „Urzica“! Ce i-a venit să inventeze telefonul lui Graham ăsta?

— Mînca și el o pline!
— De Graham?
— Nu! De foame!
— Bună! „Urzico“, acum tu mi-ai spus-o de la obraz! Să-ți mai zic și eu!

— Dă-i drumul!
— Să dai un telefon și la Institutul de proiectări instalații petrolifere din Ploiești! Am trimis acolo spre avizare inovația tovarășului Clopotaru Ion de la Rafinărie! În decembrie 1960 nu primiserăm nici un răspuns!

— Și cînd ați trimis-o?
— În mai 1960!
— Va să zică mai, iunie, iul...
— Opt luni! Am făcut și adrese, am intervenit, nimic! Nici un răspuns! Nici da, nici ba! Să le dai un telefon!

— Stai că le dau chiar acum!... Rămîi pe fir! Alo! Ploiești! Alo, Institutul de proiectări! Alo! Ploiești!... Nu răspunde!

— Păi, mie-mi spui? Nu ne-au răspuns nouă opt luni, vrei să-ți răspundă ție într-o clipă?

— Bine, frate, dar nici la telefon nu răspund?

— Ce te miri? Doar am discutat înainte! Telefonul e o invenție! Dacă nu ne răspund ei nouă la o invenție, cum vrei să-ți răspundă ție la telefon, care e o invenție!

— Ai o logică curioasă!
— Da! Am o logică foarte curioasă! E atît de curioasă încît ar vrea să știe ce e și cu inovația tovarășului inginer Vensang Nicolae, care a fost trimisă spre avizare aceluiași Institut în august 1960! Și în decembrie încă nu venise răspunsul!

— Să știi că încep să am și eu o logică „curioasă“!

— Să ai, dragă, să ai! Pentru că o invenție înseamnă economie!

— Ascultă, Oneștiule! Fac cu tine un pact! Tu ocupă-te să-ți lichidezi lipsurile la cabinetul vostru de inovații de la Rafinăria Onești și eu mă ocup de inovațiile voastre de la Institutul din Ploiești!

— Bate palma!
— Bate tonul, că sîntem la telefon!
— S-a făcut! Auzi? Cum îl mai chema pe ăla care-a inventat telefonul, în afară de Graham?

— Bell!
— Să știi că n-a fost un tembel!
— Te-ai „rafinat“ de tot, Oneștiule! Te ții de calambururi!

— De ce?
— Ține-te mai bine de inginerii tăi să rezolve inovațiile! La revedere și benzină bună! Și să știi că ai haz!

— E adevărat! Am gaz!
— Aoleu... Nu te lași!

.....
— Alo! Aici telefoanele! Să vă dăm durată cu Oneștii și Ploieștii!

— O știu! Opt luni la Ploiești și 23 inovații în studiu la Onești! Treceți în cont la dumnealor!

SORIN RĂȘCANU

DREPTUL CITITORULUI

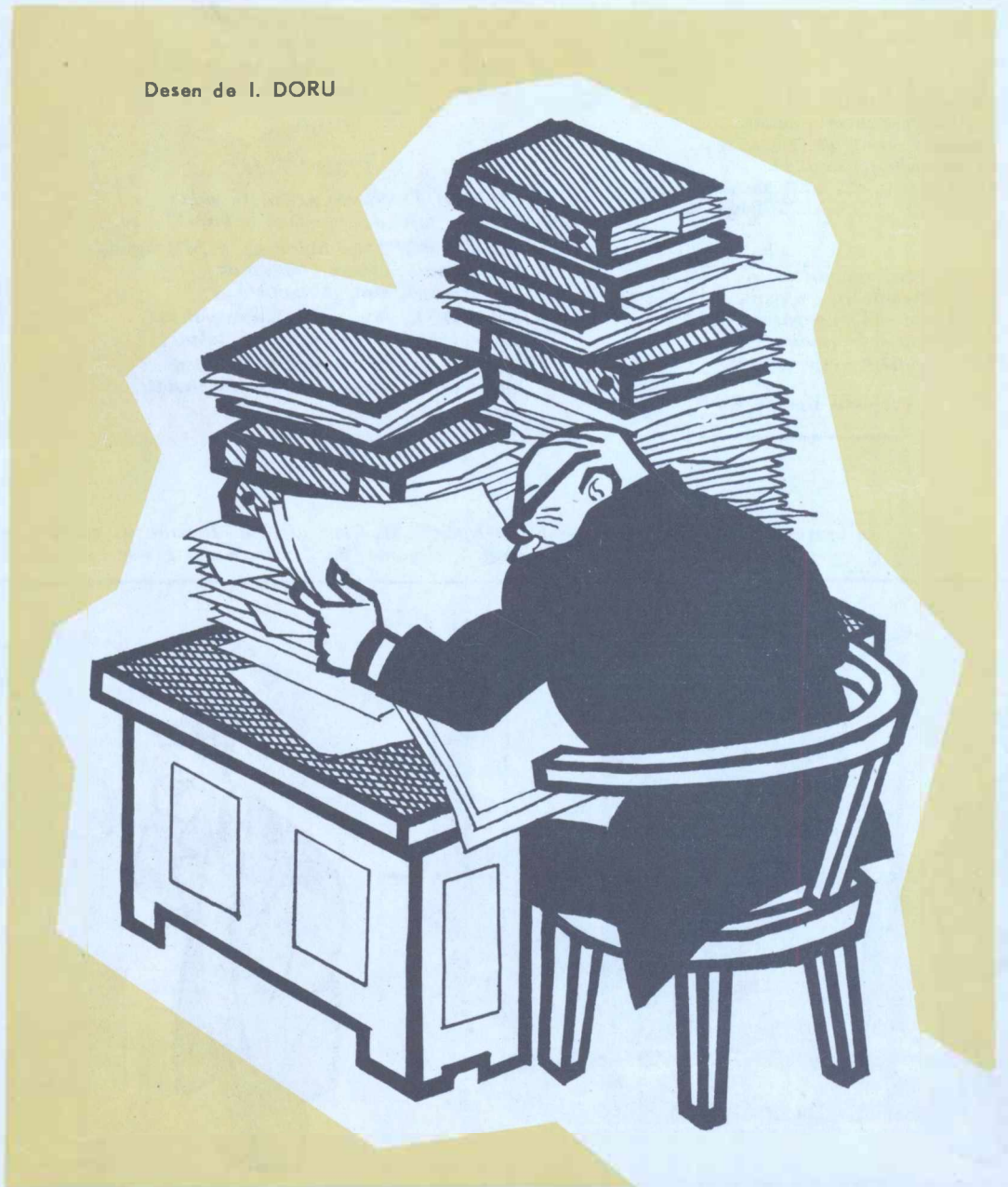
— „Prietene, te-anunț, nu calci cu dreptul
Cînd vrei să faci cu mine pe deșteptul.
Tu parcă știi ce-i aia poezie!
Ai auzit măcar de prozodie?
Deosebești dactilul de troheu?
Atunci de ce te bagi în lucrul meu?
La tine poate n-are importanță
Că se mai spune versului și „stanță“.
Cuvîntul, cum ghicește fiecare,
Derivă de la alt cuvînt „stanțare“
Ceea ce-nseamnă „uniformitate“.
Ritmuri egale, versuri regulate,
Ți-ai dat vreodată seama, dragul meu,
Cît de istovitor și cît de greu
(Chiar pentru cel mai talentat poet)
E ca-n tipare fixe de sonet
Să-nghesuie ideile mărețe?
Poți oare ține-un leu după ostrețe
Ca el să stea-n deplină ascultare?”

Poetul e-un imblinzitor de fiare,
E un Orfeu modern, un vrăjitor.

Și-acum, poftim, vrei tu, biet muritor
Cu mediocra-ți sensibilitate
Să faci aprecieri neinspirate
Privind elaborarea artei mele.
Tu, un gîndac ce nu privești spre stele.
Pretinzi, mă rog, că ceea ce produc
Este lipsit de sevă sau de suc,
Că versurile mele sînt un caer
De vorbe incilcite, fără aer,
Cu sensuri sibiline și ascunse
Făcîndu-mi gîndurile nepătrunse...
Precum și alte- asemenea obiecții
Văd că-ți permiți de-o vreme să-mi dai lecții
Dar în virtutea cărui drept? Vorbește!
— „Cu dreptul celui care te citește!“

MIRCEA PAVELESCU

Desen de I. DORU

— S-au încurcat atîta hîrțile astea că numai eu le-aș mai putea da de capăt. Să se vadă cît de necesar sînt...

EPIGRAME și epitafuri

Lacrimi de vedetă

- COMI-TRAGEDIE ÎN 2 TIMPI FĂRĂ 3 MIȘCĂRI -

PERSONAJELE:

(În ordinea vârstei)
LULUCA MOFT, vedetă;
REGIZORUL, supranumit și „Maestre“;
UN TRIO VOCAL — se poate și fără.

TIMPUL I

REGIZORUL (știplind exasperat):
De șapte mii de ori și-am repetat
Că trebuie să plîngi într-adevăr!
Să plîngi... (se ia cu mîinile de păr).

LULUCA MOFT (senină, zîmbitoare):
Maestre, te implor să ai răbdare!
Nu pot așa netam-nesam să plîng.
La premieră tînad am să frîng
Chiar inimile tari și reci ca piatra!
Eu care am jucat în Cleopatra
Cu Sfinzul partener și-apoi cu Vraca
În Kean și-n Piază-Rea și-n Andromaca
Am să lansez și-acest biet autor!

REGIZORUL (răcnește interior).

O VOCE (mică și tremurătoare):
Eu zic să suspendăm! Să n-o omoare!

A DOUA VOCE (poartă ochelari):
Și ne mai ia și martori oculari!

A TREIA VOCE (-n timp ce se lîdoapă):
Eu n-am văzut nimica: sînt micăpă!

GONG

TIMPUL II

REGIZORUL: Succes nebun în sală!
Luluca, ești de-a-dreptul colosală!

LULUCA MOFT (plîngînd ca-n „Mătrăguna“):
Așa păfesc, maestre, totdeauna
La premieră, sînt ghinionistă...

REGIZORUL: Tu ești o mare-artistă
Iar noi habar n-avem că ai talent!

LULUCA MOFT: A fost un accident,
Maestre! Îmi vine să turbез de ciudd...

REGIZORUL: O lacrimă-asa udd
Invidiată-i chiar de crocodil!
Hui, nu mai plînge, doar nu ești copil,
Eu nu sînt supărat: aveai dreptate
Să le păstrezi la premieră toate
Și-n repetiții să nu faci risipă!

LULUCA MOFT (Innebunită țipă):
Risipă? Aflu eu a cui e vina!
O să-mi plătească asta cu chenzina...
(și izbucnește-n hohote din nou).

REGIZORUL (mai mult decît tablou).

LULUCA MOFT (acută de vedetă):
Voi cere să se facă o anche-e-e-e-etă,
Să mi se-achite costul integral!
Auzi, să-mi strice scena-n așa hal...

REGIZORUL: Dar ce-i??? De ce nu spui?

LULUCA MOFT: N-ați observat un cui
Care atunci, la scena cea mai tare...

REGIZORUL:? (un semn de întrebare).

LULUCA MOFT (inundă iar cabina):
Maestre, spune, cine poartă vina
Că am uitat și replică și toate
Și-am plîns de ciuddă pe nerăsuflăte...

REGIZORUL (c-o vagă presimțire):
Ce? Cum?? Nu au fost lacrimi de simțire
În scena tragică mult așteptată???

LULUCA MOFT (mai mult decît vexată):
Ba cum să nu! Mai mult decît simțite:
Fierbinți șiperate, chinuite;
Fiind în jumătate cu rimmel
Ca vitriolul usturau... Ah! EU!
L-aș fi ucis pe Tapiterul-șef:
Pironul lui lăsat în relief
Mi-a agățat tre-e-ei fire la ciorap!

REGIZORUL! (primind cortina-n cap).

CORTINA

ANGELA CHIUARU

Unui medic oculist
Pun în el întreaga bază
Cei bolnavi de multe luni.
Știu că după ce-i tratează
Îl privesc toți cu... ochi buni.

Unui client incorect de la
magazinele de auto-deservire.
Auto-deservind grăbit
Buzundrelul personal,
Azi s-a auto-deservit
Și cu-n proces la tribunal.

Unui actor căruia i s-a atribuit
o nouă locuință.
Cînd s-a dus să-și ia-n primire
Locuința lui frumoasă
El și-a spus cu mulțumire:
— Asta da... succes de casă!

Unui dactilografe
Nu are rost să se ascundă
Recordul care-l tot repetă:
50 de vorbe pe secundă
(Nu la mașină. La... șuetă!)
Bepo

Epitaf unui somnoros
Somnul veșnic țîi va pare,
După cîte vdd, o șagă!
Și nici nu e de mirare,
Te-antreneași o viață-nreagă!

Cruțescu George Emil

În vitrina magazinului de confecții bărbătești „Modern“ din Bd. Republicii, se face reclamă unor confecții într-o croială tinerească, elegantă, dar... care nu se găsesc în magazin.

— Aș dori să probez un palton într-o croială ca cea din vitrină. Se poate?
— Se poate! Introduceți capul prin panoul acesta. E singurul palton din magazin cu această croială...

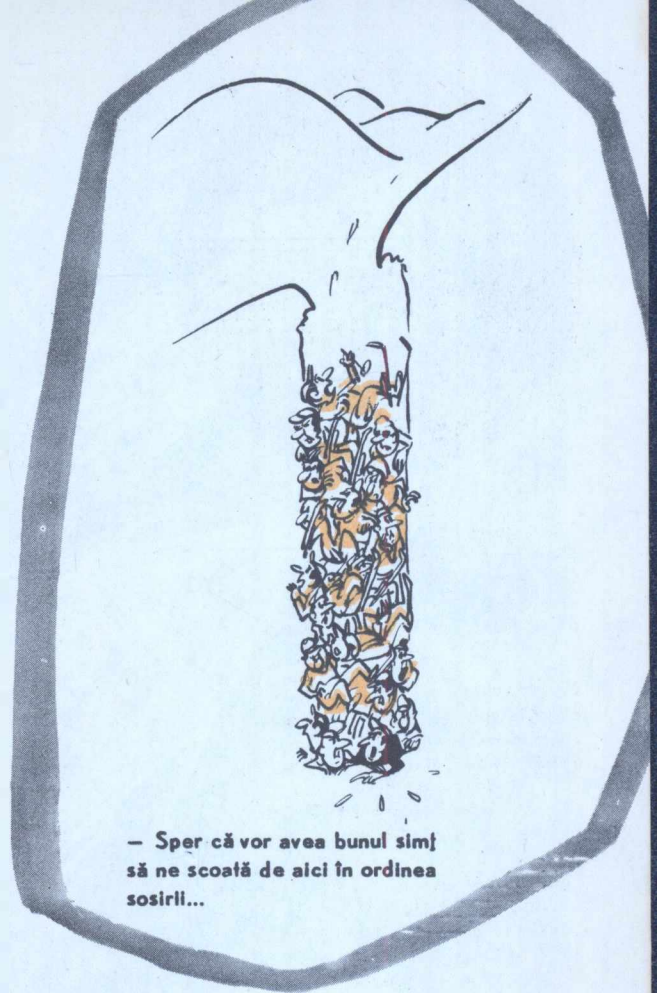
DE SEZON

Desene de MATTY

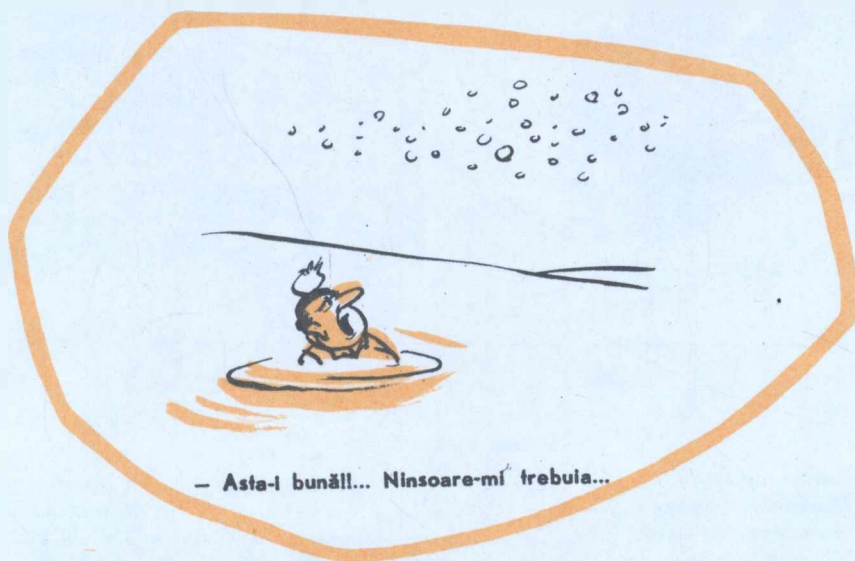

— Ești formidabil!... De câte ori să-ți spun că eram singură!!

YADZ

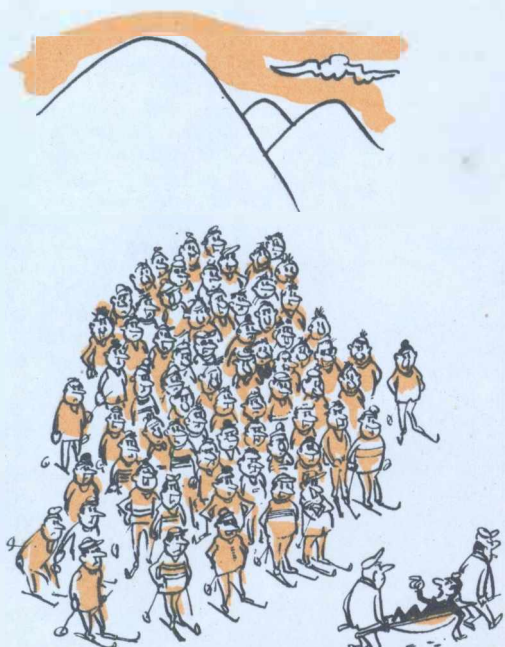
— Sper că vor avea bunul simț să ne scoată de aici în ordinea sosirii...

— Asta-i bună!!... Ninsoare-mi trebuia...

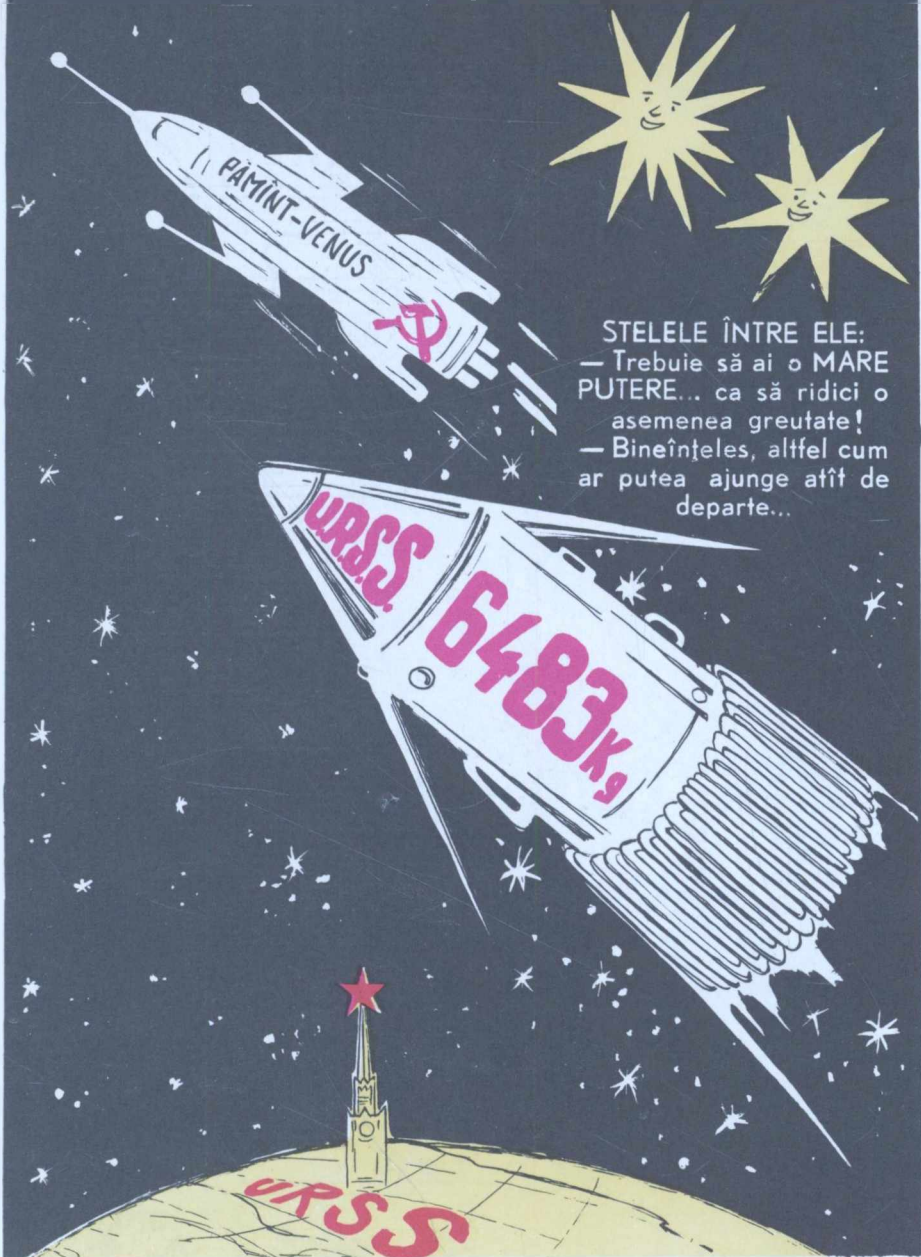
— Se duc la antrenament... Dintre toate echipele noastre de bob, e cel mai bine sudat...

ANTRENORUL:—Rectific: greutatea corpului trebuie lăsată pe piciorul STÎNG, și nu pe dreptul cum v-am arătat eu...

— Cărui secret de antrenament datorați acest record de viteză?
— Ce secret, ce antrenament? N-au funcționat

Desen de V. VASILIU

ÎN CÎTEVA RÎND PE GÎ

Au pus mîna pe el

La Frankfurt, a fost prins de poliție generalul SS Adolf Heinz Beckerle, fost ambasador al lui Hitler la Sofia. Va să zică, poliția l-a prins. Poate credeți că i s-a infundat? Ei bine, nu. Pun pariu unu la o mie că nu știți ce a făcut poliția după ce l-a prins pe generalul SS-ist, criminal de război! Așa-i că n-ați ghicit? Ei bine, după ce l-a prins, poliția... i-a dat drumul. Pun pariu unu la două mii că nu ghiciți de ce i-a dat drumul poliția. I-a dat drumul, pentru că generalul... n-a recunoscut că este vinovat de fărădelegile sale. Așa că omul a plecat liniștit acasă și cu asta, basta. Bă nu, încă nu e basta. Acasă, se zice, îl aștepta o nouă surpriză. Pun pariu unu la zece mii că habar n-aveți ce surpriză îl aștepta acasă. Așa-i că n-ați ghicit? Tot poliția îl aștepta! Venise să-i facă o propunere. Ce anume propunere, nu se știe exact. Se zice că urmează să i se ofere un post de consilier la... poliție. Și cu asta basta. Cum se vede, mai întîi a pus poliția mîna pe el și pe urmă a pus el mîna pe poliție.

Senzație cinematografică

Senzația cinematografică occidentală: după lungi tergiversări, actrița Sylvia Miles a admis ca în viitorul ei film, să fie... mușcată de picior de partenerul său. Prețul mușcăturii: 100.000 dolari. Se zice că pînă în pre-

MATERIAL PENTRU BRIGĂZI ARTISTICE DE AGITAȚIE

*Cauze
mici,
efecte
mari.*

PREZENTATORUL:

*Un leu, un milimetru și-un minut
Se string prin munca noastră zi de zi
Și înțelegi astfel cum s-au făcut
Atît de multe noi economii.*

*Un leu, un milimetru și-un minut
Economia ta se va prefăce
În bun din al obștescului avut
Și-n minunată armă pentru pace!*

Dar pentru că n-ați asistat la procesul milimetrului vă punem la dispoziție o parte din rechizitoriul procurorului care a avut originala idee de a-și debita acuzarea în versuri.

(apare procurorul)

*Ca să nu fiți în dilemă
Intru chiar direct în temă.
Uite, hai să luăm o clanță!
Zici că-i fără importanță,
Că problema clanțelor
Are un aspect minor.
Cînd se-ncinge-n toți elanul
Ca să-ndeplinească planul
O să-mi spui cu siguranță
Că-i un fleac această clanță.
Bun! Să zicem că-i așa.
Însă știi și dumneata*

*Că pe lume clanță nu-i
Să nu aibă și un cui,
Un cui mic, un cuișor,
Care-o prinde binișor
Clanța nu cumva să cadă
Cîi la locul ei să șadă.
Cuiu-acesta stă frumos
Așezat cu vîrfu-n jos
Însă vezi că-ntr-un moment,
Lăcătușul neglijent
Cuiul clanței cînd l-a pus
L-a proptit cu vîrfu-n sus!
E minor aspectul, spui,
Că un prăpădit de cui
N-are nici o greutate.
Însă meșterul Istrate,
Cînd în secție-a intrat,
La un deget s-a zgîriat,
Că în cale i l-a pus
Cuiul clanței de mai sus.
Degetul se infectează,
Meșterul nu mai lucrează,
Ia-l pe meșter de-unde nu-i!
Pentru ce? Pentru un cui!
Să nu-l critici pe-âl de-a pus
Clanței, cui cu vîrfu-n sus?
Și să nu-l dai la brigadă
C-am rămas acum în coadă
Și-am pierdut întrecerea,
Fiîndcă meșterul lipsea?
Păi te-ntreb, drag spectator,
Cazul... n-a ajuns major?*

*Continuînd ce demonstrem
Să vorbim și despre geam!
Ce-i un geam? Cum să explic...
E ceva mare sau mic,
Străveziu, lipit cu chit...
E... un geam obișnuit.
Geamu-acesta, pe cît știu,
Îl așează un geamgiu.
Dar geamgiul dacă nu-i
Cu capul la lucrul lui,
Eace treaba fără rost
Și îl chituieste prost.
Ei și? O să-mi spui de zor:
— Chitu-i material minor!
Da! Dar cu un chit rebut
Geamul, paf! a și căzut!
Și cum nu mai este vară
Vine-un vînticel de-afară
Și-ți aduce în timp record
Erig (nu ca la polul nord)!
Însă de la geam și chit
Trei băieți au și răcit
Norme depășind vezi bine,
Astăzi doar la... aspirine!
E minor aspectul, știu
Dar e clar și străveziu.
Că băieții, așa „minor“,
N-au venit la lucrul lor
Și de la chitul cu pricina
Șade-n stil „major“ mașina!*

II CARE TE PUN URI

zent s-au oferit mai mulți parteneri gata să ofere ei suma. Se știe că arta cere sacrificii, dar cum se vede, uneori, cere și... mușcăături. Și, în toate cazurile, cere... dolari!

Un furt

Poliția din Baltimore a fost sesizată de un furt excepțional: s-au furat 840 dolari la... închisoarea din localitate. Ministerul a cerut ca hoțul să fie prins în 24 ore. Dar hoțul este foarte greu de găsit, deoarece acolo... majoritatea sînt hoți.

— Parcă n-ar fi o închisoare — a reflectat atunci cineva. Parcă ar fi... un consiliu municipal!

Colecția

La societatea de tramvaie din orașul vesteuropean Göteborg s-a prezentat un american: „Vreau să cumpăr un... tramvai”. La început, n-au înțeles despre ce este vorba. Dar originalul cumpărător a explicat că este colecționar de tramvaie, că are în colecția sa o multime de vagoane din diferite colțuri ale lumii și că în fiecare vagon are instalat un bar excentric. Societatea de tramvaie n-a stat mult pe gânduri, a dat vagonul și a zis bogdaproste. L-a dat, pentru că n-avea încotro și a zis bogdaproste pentru că americanul s-a mulțumit să cumpere un singur vagon. În alte orașe, europene, americanii cumpără societăți întregi...

Sonet atomic

„Militariștii occidentali
agită ideea fabricării unei
bombe atomice ieftine“
(Ziarele)

...Și mister Bluff conchide afectat:
E cazul, domnii mei, să ne gândim
Prin ce mijloc putem s-O ieftinim
Căci prețul EI e foarte ridicat.

Soluția e bine s-o găsim
Nu-n viitor, ci azi, imediat.
Propun la beneficii un rabat
De 20 la sută. Convenim?

Cum?... Asta-i sacrificiu?... De acord;
Dar nu gândiți că batem un record
Pe plan politic? (mii și mii de draci!)
E „popular“ și-util să fim umani
Și s-arătăm că nu ținem la bani
Cînd facem bombe... pentru cei săraci.

M. BURG

FĂRĂ CUVINTE

Și-acum iată ce efect
Are cite-un mic defect:
La mașina lui Andrei,
Curge — cite-un pic — ulei.
Cantitatea? Pic... pic... pic
Cîteva stropi, deci mai nimic.
Pentru opt sau zece grame
N-o să faci nimeni drame,
N-o să fie catastrofă!

Dar cînd un metraj de stofă
Cu pic-pic-uri se pătează
Nu contează? Ba contează!
Că balotul nou țesut
Se preface în rebut!
Stofa asta cu... pic-pic...
Nu e bună de nimic!
Fiindcă nimeni n-o să ceară
„Stofă roz-bombon de vară
Cu un imprimeu teribil
De ulei... necomestibil!“
De fapt, cine poartă vina?
Cine n-a ngrijit mașina!
Și-a gândit că-i lucru mic
Dacă curge cite-un pic...

D-ai spus eu tuturor
Și subliniez efectul:
O fi el minor aspectul,
Dar efectul, e major!

Pentru conformitate:
S. M. RUSU

— Mă urmează în toate; dacă ai ști cît de ascultătoare el..

Desen de GH. GĂRIAC

Dragă Urzico

Eu lucrez la Întreprinderea nr. 6 construcții din Craiova, iar personalul stației C.F.R. Craiova lucrează în gară.

Ne-a făcut-o! Să știți într-o zi, Întreprinderea al cărei salariat sînt a fost înștiințată că la rampa de descărcare din punctul Stoenești a sosit pentru noi un vagon plin cu balast. Datorită însă aglomerației de vagoane de la locul susmenționat descărcarea vagonului cu pietriș nu s-a putut face la timp, adică în conformitate cu avizarea primită dar întocmită fără să se țină seama de situația existentă la rampă. Din această cauză, noi, cei de la Întreprinderea de construcții, am avut de suferit întreaga gamă de încurcături ce apar într-o ordine perfectă atunci cînd o treabă se execută într-o dezordine exemplară.

Ar fi bine, ca, în viitor, personalul stației să nu ne mai facă greutăți, mai ales cum a fost în cazul de față, cînd balast aveam destul în vagon.

Sabetay S., Craiova

URZICO.

În Roșiori de Vede există o școală medie și în această școală se află un electrician Georgescu. Deși salariat al școlii, cu sarcina de a re-

para defecțiunile electrice, electricianul nu-i de găsit niciodată în școală. E de găsit întotdeauna printre fotbalistii echipei C.F.R. Roșiori — echipă în cadrul căreia activează cu tot suflul, și, mai ales, cu tot trupul.

Eu propun ca titularul Georgescu să-și organizeze în așa fel programul încît să împace și scurt-circuitele, și mingea.

Am scris această scrisoare ca să știe tovarășul electrician că dacă are lipsuri și chiar dacă e lumina stinsă, în Roșiori... te vede lumea!

Ioan Victor
str. Înfrățirii 26
Roșiorii de Vede

URZICUȚO,

În satul Bibești (regiunea Oltenia) există o grădiniță de copii de care răspunde educatoarea Buzatu Viorica, care însă obișnuiește să întîrzie la serviciu. Din această cauză pînă vine educatoarea Buzatu la grădiniță, copiii se educă singuri. Adică fiecare în felul lui. Unul mai mult, altul mai puțin, mă rog, după cum îi permite imaginația și mai ales buna dispoziție. Dar mai e o problemă. E vorba de soțul educatoarei. Dînsul, pe nume Buzatu Dumitru, e învățător. De venit la școală, vine la timp, dar lecțiile le predă fără tragere de inimă. De aceea temele par elevilor dificile, de neînțeles, ceea ce e de înțeles pentru noi care am fost elevi înainte de a fi părinți.

Ar fi bine dacă cei doi tovarăși și-ar remedia cît mai repede și cît mai definitiv lipsurile educativodidactice, de care dispun din belșug și din păcate.

Contrar, n-o să poată combate părărea a numeroși cetățeni din Bibești, care susțin că în cazul soților Buzatu, proverbul „cine se aseamănă se adună” se potrivește de minune.

Dragomirescu N.
Comuna Săulești
Reg. Oltenia

URZICO.

O.C.L.-ul Produse Industriale Brăila are un depozit cu nisip destinat tuturor celor care au nevoie de un asemenea material. Ce folos însă că se găsește nisip dar nu se poate vinde. Nu se poate vinde pentru că n-are încă prețul stabilit. Și prețul nisipului trebuie să-l stabilească Ministerul Comerțului care nu a stabilit încă ce preț să stabilească. Și uite așa trec zilele, trec săptămînile și noi, cei care vrem să cumpărăm nisip, ne uităm la el cum zace în depozit fără preț și cu clienții în jur.

Poate li rogi pe tovarășii din Ministerul Comerțului să urgenteze problema și să trimită cu primul tren care pleacă spre Brăila, prețul nisipului. Eu mă ofer să-l aștept în gară și să-l duc cu taxiul la depozit fără să pretind decontarea drumului. Nu pot să înțeleg cum e posibil să întîrzie atîta fixarea acestui preț, cînd se știe că nisipul dacă șade prea mult într-un loc îl mătură vîntul și face din el praf. Și praful nu-l mai cumpără nimeni. Îl șterge.

Va să zică, n-am putut să-mi cumpăr nisip numai pentru că ministerul nu-i cunoaște valoarea, deși e un produs natural, omologat încă de la data apariției omului pe pămînt sau pe nisip, nu știu precis.

O fi nisipul un material de construcții „neprețuit”, dar nici așa să n-o luăm!

Dan Marin
Brăila

URZICO DRAGĂ,

La Combinatul Metalurgic Reșița — mai bine zis la secția nr. 2370 — lucrează tovarășele Aittai și Sall. Și pentru că ambele știu că timpul de lucru trebuie folosit la maximum, se duc la cantină să ia masa de prînz în timpul programului. Altfel, după părerea dumnealor, nu înseamnă că utilizează pe deplin orele de program. Așa că, în timp ce tovarășii lor de muncă tocmai termină o nouă piesă, ele tocmai termină ciorba sau compotul.

În acest mod, cînd la lucru intră schimbul II, tovarășele Aittai și Sall sînt mai mult gata cu masa decît cu treaba.

De aceea cred că este necesar să se atragă atenția tovarășelor Aittai și Sall că e mai sănătos și pentru organism, și pentru producție să nu se mai așeze la masa de prînz înainte de prînz și de terminarea lucrului.

Pentru că așa cum o masă caldă nu-i bună dacă-i rece, tot așa și treburile pe care cele două tovarășe au datorită să le facă nu-s gata dacă nu-s terminate.

Mihăescu Valeriu
Bloc 800, Reșița

I N S T A N T A N E E

„Urzica” la Petrila

Exploatarea minieră Petrila posedă o macara pentru descărcarea lemnelor din vagoanele C.F.R. Macaraua, a cărei construcție a costat sute de mii de lei, se învrîtește în jurul ei și în jurul lemnelor depozitate alături, lemne care trebuie să stea luni de zile pînă să se usuce. Cît stau lemnele să se usuce, macaraua stă de lemn, în timp ce alte întreprinderi ar putea s-o folosească din plin.

Căci în loc ca macaraua să funcționeze încontinuu, ea stă fără întrerupere, se odihnește, ruginește, în sfîrșit, treaba ei ce face. Adică mai bine zis treaba ei n-o face. Și conducerea minei socotește că nu e treaba nimănui să se amestece în treburile gospodărești ale Exploatării. Și are dreptate. Nu trebuie să se amestece nimeni în treburile gospodărești ale Exploatării. Dar cum să nu te amesteci cînd treburile sînt... negospodărești?

...și Lupeni

La Lupeni, cetatea cărbunelui, lucrează și inginerul Suszer. El lucrează pentru mină, iar unii salariați ai minei lucrează pentru inginer. Astfel, dat fiind faptul că mina dispunea de material și de forță de muncă, iar inginerul de subalterni, el a dispus ca aceștia să-i execute în timpul programului o cușcă pentru clinii dumisale.

Dispoziția inginerului, deși era în contradicție cu dispozițiile în vigoare privind disciplina la locul de muncă, a fost executată. Și asta în timpul... șutului. Cum s-ar zice șut și... gol de producție pentru mină!

Mina Vulcan

La Mina Vulcan și eu și „Urzica” ne-am simțit ca la noi acasă. Ne-am dus să ne interesăm de o problemă și am aflat mai multe. Am aflat ce e acum nou și deosebit la mină, dar am aflat vești interesante nu numai din prezent, ci și din... anul 1929, cînd mina, pe motiv că nu era rentabilă, capitaliștii o închiseră.

Dar astăzi...

— Tovarășe director, cu lipsurile cum stați?

— Cu lipsurile acum stăm mai prost. Mai bine stăm cu plusurile de cărbune peste plan, cu titlul de unitate fruntașă pe C.C.V.J., cu distincția „Casca de aur a tehnicianului” etc.

Într-adevăr, mina de cărbuni de la Vulcan e o mină de... aur.

V. ST. ION

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Și dintre toți cel mai mult mi-a plăcut Molceanu. Grozav mai pedala bălatul ăla!!!

LA PATINAJ

Desen de PALL

ÎN TRE PEȘTI:

- Din cauza ăstula mi-a murit nevasta...
- A prins-o cu undița?
- Nu!... Suferea de inimă!...

Nunu

Nunu e feciorul meu. A împlinit 5 ani.

E cuminte, (mă invidiați, nu?) e vesel și nu face mofturi la mâncare. (Simt cum viermele invidiei vă roade pînă-n adînc). Și totuși sînt cel mai disperat tată din lume! De ce? Fiindcă Nunu e un copil extrem de curios.

- Nunuț, vrei o prăjitură?
- Vreau, dar cum se face o prăjitură?
- O prăjitură?
- Da, să-mi spui cum se face o prăjitură.
- Aă... e foarte ușor: iei zahăr mult, îl torni în ceașcă, adică nu în ceașcă, într-un... cazan, adaugi frișcă, apoi... Aha, sirop, unt și pline, apoi se pune la copt și cînd e gata, se taie bucățele!... respir eu ușurat.
- Și dacă nu-i cu frișcă?
- Atunci... nu se pune frișcă.
- Da' dacă-i cu fructe?
- Se pun fructe.
- Da' cum se pun, că dacă-s la un loc, iese compot!
- Păi nu așa... Ia uite ce pisică frumoasă!
- Da! Da' nu mi-ai spus, ce faci cu fructele?

Nunu lasă capu-n jos. Eu la fel. Am căzut la examen.

Ce să fac? Am vizitat pe un amic de-al meu, cofetar, să-l întreb. Nu pot suporta lipsa de prestigiu în fața copilului.

- Nunuț, hai la tata să-ți spună cum se face prăjitura, că dimineața eram grăbit...
- Lasă, tăticule, acum sînt ocupat. Am înhămat cățelul la cărucior. Țuri, țuri! Tăticule, nu-i așa că ăsta e un cățel puternic?
- Da, răspund eu mecanic și fericit că am scăpat numai cu atît. Deschid o carte și încep să citesc. „Povești și basme la gura sobei“. Am terminat un basm. Am să i-l istorisesc lui Nunu. Trebuie să-mi refac imediat prestigiul.

- Nunu!
- Da, tăticule!
- Vino la mine să-ți spun o poveste.
- Care? Aia veche cu baba-cloanța?
- Nu, alta!
- Da? Spune-mi-o.
- A fost odată un zmeu hain, care mîncă oameni și jeratic.
- Adică întli jeratic, ca să-i mănînce fripți!...
- Desigur, Nunuș (cum de nu m-am gîndit la asta?) și într-o zi aflînd că e în lume un colț unde nu a mîncat niciodată oameni, a zburat acolo.
- Dar cum zboară zmeii?
- Ca avioanele.
- Bine, dar avioanele au elice!...
- Iar zmeul avea aripi, ca păsările, încerc eu s-o dreg.

- Și păsările cum zboară?

Pază. Tac îndurerat și neputincios. Mi-e teamă să inventez ca nu cumva pe urmă să aflu adevărul de la alții. Știam eu ceva din școală, dar am uitat.

Îmi notez în carnet: Joi, între 5-8 la Biblioteca Centrală de Stat.

- Nu-mi spui, tăticule?... Ce scrii acolo? mă iscodește Nunu.

- Lasă asta, ascultă povestea.
- Da' de ce nu-mi spui, vreau să-mi spui!...

- Am să-ți spun, dar nu acum (încep să-mi pierd răbdarea și asta-mi poate fi fatal). Și zmeul ăsta...

- Știu, ai să-mi spui mai tîrziu.
- Cu mine să nu glumești. Tu să taci, că ești mic.

- Și dacă-s mic, de ce să tac, numai oamenii mari au voie să vorbească?

- Taci, du-te la jucăriile tale. Nu-ți mai spun nici o poveste, ești un copil rău!

Nunu se uită cu ochii mari la mine. În privire îi ghicesc reproșul.

Ies afară din casă. După ce fumez zece țigări, mă întorc. Încerc ultima carte.

- Nunuț, vino la tata.
- Nu mai vreau povești... vreau în parc.
- Bine, Nunuț, îmbracă-te mușel și să mergem.
- Frumușel.
- Bine, frumușel...

Am plecat. Nu vă mai spun ce s-a întîmplat în autobuz unde sînt becuri, uși pneumatice, taxatori, ventilatoare, manivele, geamuri la stradă; în parc, unde ai ghinionul să găsești iarbă, copaci, vapoare, pescari, bărci cu motor și încă un număr astronomic de fenomene pe care înainte le ignorai senin!

Seara aveam dureri îngrozitoare de cap și temperatură. Doctorul mi-a recomandat repaus intelectual.

Acum mi-am schimbat radical programul. Cîte două ore zilnic studiez la bibliotecă. Printre altele am învățat: 6 litere din enciclopedie, „Tăbăcitul și argășitul pieilor“, „Manualul șoferului“, „Îngrijirea grădinilor de zarzavat și legume“, „Cresterea iepurilor de casă“, toată colecția, „Călătoriilor și descoperirilor geografice“.

Vecinii, rudele și prietenii sînt ferm convinși că mă pregătesc pentru concursul „Cine știe, cîștigă“.

Ce să fac, am un copil curios!

Pe coridor,
Un tînr cu aer gînditor,
Stă la gînd cu-n coleg...
Și după cît pot să-nțeleg
Cei doi, cu sinceră revoltă,
Tot comentează și dezvoltă
Un subiect, pe care
Nu l-au ales la întîmplare:
- E nemaipomenit! Din cîte știu
(Că am venit la slujbă mai tîrziu!)
Iar e propus la primă Vasilică...
Cred că-nțelegi ce va să zică
Să ai drept protector
Pe însuși șeful de sector...
Ce mare brînză a făcut
Că studiînd procesul de rebut
A dat, pretinde el, soluția clară
Să se reducă din procent la scără
Un nu știu cît, un fleac, un mizilic...
Eu, cum mă știu, n-am vrut să-l contrazic
Dar dacă mie tîmi venea ideea
Nici n-aș fi pomenit-o... vorba ceea,
Să-mi dau cu pumnii-n piept, să strig
Că vîd o gaură-n covrig,
Că e descoperirea mea,
Că-i colosală,
Că e cea mai cea...
Se știe
Că puțină modestie
Nu strică,
Și-apoi, la adică,
N-ai observat că Vasilică
De cîte ori are-un prilej, arată
O predilecție ciudată
Ca să ne pună-ntr-o postură
De cască-gurdă?
Îți spun deschis, că doar n-am interes:
Din orice fleac țîi face un succes
Și cînd îl vîd așa tîmi piere cheful...
Ssst! Taci din gură! Uite, vine șeful...
Vă salutăm! Cum? Schița la proiect
Iar am greșit-o? Calculu-i defect?
I-ați spus lui Vasilică să ne-arate?
Desigur, dacă altfel nu se poate...
Apoi: Ei, ai văzut? Să iei aminte
Tot ce ți-am spus mai înainte:
Ne compromite în sectoru-nțreg
Și mai pretinde că ne e coleg...
Cît timp e Vasilică printre noi
Rămînem fără primă amîndoi!

ION RUȘ

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN“ - BUCUREȘTI

I. LAN

JOS ȘOMAJUL

VREM MĂRIREA SALARIILOR

CEREM SCĂDEREA IMPOZITELOR

10000

10000

10000

10000

În țările occidentale au loc mari manifestații ale muncitorilor care cer îmbunătățirea traiului

A. POCH

— Ce apucături! Și eu vreau să câștig mai mult, dar nu mă manifest așa...

Desen de A. POCH